

обарања 20. маја 1999. године, а који је остао непотврђен због недостатака опипљивих доказа на тлу.

Шта се уочава из ауторове, готово **филигранске анализе обарања** невидљивог *F-117A*, која је заснована на изјавама свих припадника борбене послуге која је извршила гађање? Пре свега, то је рад људства дивизиона те ноћи. Ратна слика није идеализована: радар се квари, део борбене послуге касни на смену, војници на положају се боје, рад на праћењу циља је тежак и ризичан, воде се упечатљиви дијалози, тренутак ласнирања је шок за све који то никада нису видели, а налазе се на положају. Једном речју, слика догађаја – непреувеличана, нити потцењена, управо конфузна са елементима реда. Управо какав рат и јесте на много начина.

Читалац стиче слику о саставним деловима дивизиона који је забележио историјски успех те ноћи: о хладнокрвности борбене послуге, могућностима осматрачког радара који је открио циљ, начину на који је циљ „ухваћен”, процедури и тренутку ласнирања ракета. Коначно, јасно је једно: тимски рад је основа рада борбених послуга ракетних јединица. Овакав начин рада елиминише истицање споственог „ја”. Ракеташи су колектив, састављен од официра, подофицира, резервиста и војника. Једино је могуће рећи „ми”. Тако је и обарање *F-117A* колективна победа борбене послуге која је била за уређајима у кабини, а не било ког појединца.

С друге стране, аутор анализира лет америчког авиона и улазак у зону уништења свог дивизиона. Указује на многе околности које ће довести до успешног поготка. То су пре свега бројни пропусти које су америчке ваздухопловне снаге направиле у акцији те ноћи: игнорисање локације дивизиона који ће погодити *F-117A*, изостанак рада електронских ометача који су пратили ударне групе, изостанак групе за неутрализацију ПВО у близини.

Међутим, највећу пажњу привлачи је управо откриће пуковника Голубовића да авион *F-117A* **није имао никакав индикатор радарског озрачења**, већ да је пилот визуелно уочио долазак ракета које ће га спустити на српско тло. Такође, готово комично: да спасилачки тим заборавља једног припадника тима и да се враћа на место евакуације пилота да покупи свог заборављеног човека.

Враћајући се на једно од питања која су иницирала ауторово истраживање, читалац јасно стиче слику о хијерархији односа унутар кабине из које се руководи гађањем и обарањем „невидљивог”. **На тај начин** отпадају све дилеме које су у јавности подстакли поједини припадници